RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 72.608 van 19 maart 1998
in de zaak A. 76.581/VII-16.150.

In zake : n.v. VOEDERS SEURYNCK,
die woonplaats kiest bij
Advocaat D. VAN HEUVEN,
kantoor houdende te KORTRIJK,
Koning Leopold I straat 19

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat G. MARTYN,
kantoor houdende te AVELGEM,
Doorniksesteenweg 82

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. VOEDERS SEURYNCK op 2 december 1997 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van 1 augustus 1997 van de Vlaamse minister van Leefmilieu en Tewerkstelling houdende opheffing van het besluit van 17 december 1992 van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen, waarbij aan de verzoekende partij de vergunning tot exploitatie van een als gevaarlijk, ongezond of hinderlijk ingedeelde inrichting gevestigd te 8560 Wevelgem, Overheulestraat z/n, gedeeltelijk werd toegestaan.

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Adjunct-auditeur P. PROVOOST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 21 januari 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 februari 1998;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat D. VAN HEUVEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat G. MARTYN, die verschijnt voor de verwerende partij ;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen exceptie uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die exceptie slechts nodig zouden zijn indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn;

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State

slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift het volgende doet gelden :

" 1. Luidens artikel 17.2 en 3 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State moet de vordering tot schorsing een uiteenzetting van de feiten bevatten waaruit zou moeten blijken dat de onmiddellijke toepassing van de aangevochten akte of reglementen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.
2. De hierboven geschetste administratieve voorgeschiedenis toont aan dat het bedrijf van verzoekster ter plaatse reeds meer dan 25 jaar wordt uitgebaat, met alle noodzakelijke vergunningen.
3. Het bestreden besluit weigert om redenen die te wijten zijn aan een onzorgvuldig en onbehoorlijk bestuur en aan het al te laattijdig karakter van de beslissing rekening te houden met deze bestaande toestand en exploitatie.
4. Hierdoor dreigt verzoekster 20 % van haar varkensbestand in het bedrijf te WEVELGEM te moeten afbouwen.
Het spreekt voor zich dat een dergelijke afbouw het bedrijf van verzoekster, dat op kleinschalige leest wordt uitgebaat, in ernstige moeilijkheden zal brengen.
De investering die in de loop der jaren werden gedaan komen wegens het bestreden besluit op de helling te staan.
5. Wanneer de bestaande uitbating van 4.000 varkens zou verder gezet worden zonder exploitatievergunning, in afwachting van een later arrest van de Raad van State in de vernietigingsprocedure, stelt verzoekster zich bloot aan te verwachten administratieve en mogelijks penale sancties.
De besturen kunnen dwangmaatregelen nemen, en de volledige en onmiddellijke stopzetting van niet-vergunde activiteiten bevelen.

In de artikelen 39 en 40 van het Milieuvergunningsdecreet wordt het uitbaten zonder vergunning strafbaar gesteld met geldboete en met gevangenisstraffen van 8 dagen tot 1 jaar.
De milieu-inspectie van AMINAL en in het bijzonder de afdeling West-Vlaanderen heeft reeds in het verleden getoond niet te aarzelen om effectieve dwangmaatregelen te treffen tegen landbouwbedrijven aan dewelke een vergunning om verder te exploiteren geheel of ten dele werd geweigerd, niettegenstaande de uitbater een gemotiveerd beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State heeft ingediend.
Verzoekster overdrijft niet; nog maar vandaag heeft zij een proces-verbaal van overtreding van de milieu-inspectie mogen bekomen ! (stuk 5)

6. Evenveel keren worden de opgemaakte processen-verbaal doorgestuurd naar de Parketten en komt het tot een strafprocedure, waarbij de Correctionele Rechtbank meestal evenmin wacht op een vernietigingsarrest van de Raad van State om de betrokken landbouwers te veroordelen wegens het uitbaten zonder vergunning, daarbij gesterkt door rechtspraak van het Hof van Cassatie.

7. Het slechts ten dele benuttigen van de stallen tot een arrest van de Raad van State in de vernietigingsprocedure leidt bovendien tot evidente problemen voor wat betreft de werking van het bedrijf en het onderhoud van de installaties.
Verzoekster heeft voor de biggenaanvoer een gesloten kringsysteem opgebouwd, waarbij steeds met dezelfde leveranciers gewerkt wordt.
Het plotse afbouwen van de activiteiten zou dit stelsel in gevaar brengen, waarna het voor verzoekster jaren later, na een gebeurlijk vernietigingsarrest, bijzonder moeilijk zou zijn om nog nieuwe leveranciers te vinden.

8. Verzoekster verwijst per analogie naar het arrest van Uw Raad nr. 53.986 van 22.06.1995 waarbij zij in gelijkaardige omstandigheden het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aanvaard heeft."

3.2.1. Overwegende dat aan de verzoekende partij met het bestreden besluit een vergunning wordt verleend voor 3.275 mestvarkens, dat is meer dan 80 % van de gevraagde 4.000 dieren; dat de verwerende partij bovendien terecht wijst op het bestaan van drie andere varkensfokkerijen waarvan de verzoekende partij de exploitant is; dat in die omstandigheden de bestreden weigering een louter pecuniair nadeel

meebrengt waarvan de verzoekende partij met haar betoog niet aantoont dat het ernstig en moeilijk te herstellen is;

3.2.2. Overwegende dat de verwerende partij terecht stelt dat eventuele strafrechtelijke vervolging en administratieve sancties niet het gevolg zijn van de bestreden beslissing doch zouden te wijten zijn aan het gedrag van de verzoekende partij zelf, met name aan het niet correct naleven van de bestreden beslissing;

4. Overwegende dat derhalve aan de tweede voorwaarde gesteld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet is voldaan; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negentien maart 1900 achtennegentig, door :

de H. R. STEVENS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr. V. WAUTERS, griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

V. WAUTERS. **R. STEVENS.**